

Trädgårdsbestyr

En liten historia om en man och hans trädgårdstomte

Av Magnus Bäcklund -2012

Det hade börjat som en räkka olyckshändelser utan egentligt gemensamt sammanhang. Först var det bilen. Den där bilen som var en slags fyrtioårskris, saknades allt vad lastutrymme, dragkrok och andra transportmöjligheter hette – och som inte ens i sina bästa stunder kunde användas för att transportera bort något större än en meter i längd och bredd. När han köpte den hade han inte varit inne på att skaffa hus eller trädgård. Bilen hade därför satt tonen när det gällde vad som kunde transporteras fram och tillbaka till det lilla huset. Efter bilen kom pengarna. Som ny hemägare led han av kronisk brist på pengar vilket gjort att maskinparken var reducerad till det absoluta minimumet av en styck gräsklippare och inte ens den hade funnits där om det inte varit för att hans välvilliga föräldrar förärat honom underverket i inflyttningspresent. På hela taget var han något begränsad gällande kunskap, resurser och tid för den nya trädgården. Samtidigt tyckte han så synd om Rhododendronen som stod inklämd och söndertryckt av hassel och annan sly. Det var en rejäl gammal parkvariant som senare på säsongen skulle visa sig blomma i fantastiska lila färger. Trycket från omgivningen hade dock fått den att börja förfalla på baksidan och de svarta fläckarna på bladen gjorde honom beklämd. Totalt var tomten runt 1600 kvadratmeter där ungefär hälften bestod av ett uppväxt och igenväxt område mellan hans stuga och grannens. Resten var mest gräsmattor och en osannolik hög med diverse växter inklusive pepparmynta som fått breda ut sig ohämmat i rabatterna. Den lilla L-formade sjuttiotalsstugan var gul och brun och fulare inuti än utanpå. Ljuset som föll in var dock fantastiskt och det var tyst, lugnt och hans katter fick ta plats utan att bli överkörda eller bortjagade. Dessutom fanns där en inredd och vinterisolerad bod där alla hans hobbyprylar fick plats. Det var kort sagt den fristad hans hjärta och själ sökt efter.

Trots husets skick hade han satt igång med trädgården så fort vintern rasat ut. Lite för snabbt hade han skapat sig en liten örtagård som snabbt fylldes med allsköns örter och grönsaker. Malörten fick en fyrkant att dela med Isop, Brokbladig Salvia, Citrongräs, Backtimjan och en udda planta som kallades Sötflockel – dess blad smakade sött och var oerhört trevlig i grädden tillsammans med jordgubbar. De andra delarna innehöll Mangold, Spenat, Rucola, Salvia, Dragon, Timjan, Lavendel och Koriander. Just Koriander tyckte han egentligen inte om men han hade blandat ihop den med en annan krydda och nu växte den sig enorm jämte en liten Hjärtans Fröjd. Han älskade att gå omkring och skratta åt sig själv samtidigt som han tittade på linjerna i den i det närmaste kaotiskt oplanerade trädgården. Någonstans inom honom såg han linjer och former som höll sig strax utanför medvetandet men som fick honom att arbeta till synes planlöst med diverse små projekt här och där. En magkänsla lät honom öppna upp en stig, gräva undan en buske eller lyfta fram en sten som legat begravd och den ostrukturerade trädgården tog former som av någon anledning verkade bekanta men varifrån undflydde honom varje gång han uppmärksammade det.

Trädgård hade egentligen aldrig varit ett intresse hos honom. Som ung hade han haft svårt att få de enklaste krukväxter att överleva och sin mors trädgård hade han knappt klippt gräset i ens när han bott hemma. Mat och örter och därmed en örtagård hade dock alltid varit en liten dröm, vilken han hade hoppats genomföra på det förra stället han bott i tillsammans med henne. Just den drömmen hade suddats ut långt innan alla andra planer förvandlats till intet då hon tidigt utvecklats till ett kontrollmonster vars trädgård han endast haft tillträde till på nåder. Nästan lika överkörd som de sex katter han grävt ner under honungsrosen i den gamla trädgården hade han flytt hals över huvud ur en Kafkaesque tillvaro som lämnat honom trasig på flera nivåer. Nu var trädgården balsam för hans skadade sinne. Livet, grönskan och att helt för sig själv skapa rum att vandra eller vila i, var för honom ett arbete som byggde upp det som rasat samman. Lycklig hade han studerat ljus och form i den lilla trädgården. Det var så han funnit att nere i ena hörnet föll ljuset genom grenarna ett par timmar varje dag. Det lyste upp ett stycke mark som tagits över av nässlor, revsmörblommor och diverse annat ogräs. Där låg en gammal mur väl begravd under ogräs och sly och det fanns något där som fick honom att vandra dit ner med jämna mellanrum. Något kallade, viskade och lockade och han fann att både blick och tanke föll över området flera gånger om dagen utan att han kunde sätta fingret på vad som borde göras.

Så kom dagen när han bestämt sig för att ge sig på de där hasselnåren som tryckte på hans stackars Rhododendron. Det var ett rejält område med sly och beväpnad med såg och sekator började han röja undan och bära fram de raka slanorna som snabbt växte till en ansenlig hög på gräsmattan. Den växande högen och bekymret med att forsla bort den fick honom att stanna upp en stund och vandra runt för att se om det fanns något lämpligt ställe att lägga skräpet. Medan han höll på gick han och flätade grenarna på en av de tunnare slanorna till en slags början på en midsommarkrans. Han vävde in de tunna grenarna i varandra så att det blev som en tjock flexibel lövgrön kabel vars täta grönska återigen påminde honom om något han inte riktigt kunde komma ihåg. När han så fann sig nere i hörnet med det udda ljuset så såg han en linje där marken tycktes tala till honom. Han hämtade en av de grövre slanorna och kilade fast den på tvären mellan två träd. Därefter ställde han slanor mot tvärslån och knöt fast dessa med hjälp av de tunnare grenarna. Sedan började han fläta in de tjocka lövkablarna i konstruktionen som snabbt tycktes finna sin form. Under resten av dagen arbetade han som i en slags trans. Resultatet var en tre meter lång och två meter hög vägg av flätat sly med en liten öppning ungefär en meter in i ena sidan. Dagen därpå rensade han ut resten av marken och plockade bort alla de nässlor och annat som gjort sig till herrar över den fuktiga marken. Ytterligare några dagar senare skaffade han sig en rosenbåge för att göra en dörr ut ur trädgården och in i skogen bakom. Även bågen fylldes med inflätat sly. Därefter planterade han ett antal plantor Silverregn för att låta dessa ta över grönskan allteftersom de löv som satt i konstruktionen torkade bort. I den lilla öppningen böjde han ner unga träd och flätade in än mer sly till en slags kupa vars syfte han inte för sig själv hade någon som helst möjlighet att formulera. Han visste inte men han byggde och det han byggde var efterlängtat och formade sig så naturligt att det kändes som det alltid sett ut på det viset. Längst in i den lilla gröna grottan var en fördjupning ur vilken han till sin förtjusning observerade att groddjur klättrade in och ut. I själva öppningen till grottan växte kärleksört och silverregnet täckte konstruktionen med en rasande fart. Det hade blivit en vägg och en plats och det var som om den något udda konstruktionen alltid funnits där fastän den bara varit på plats i ett par månader. Varför han alls gjort den lilla grottan hade han fortfarande ingen aning om men att den fanns där kändes rätt och riktigt. Så snart silverregnen tagit fart och konstruktionen allt snabbare omslutits av levande grönska blev hela området en allt centralare plats i den lilla trädgården. Öppningen till den lilla grottan var snart helt förbivuxen och själva grottan blev ett grönklätt mörker vars inre endast gick att se om man stack in huvudet. Den var en port till en annan och hemlig värld av barndom och för sitt inre såg han de skogsvarelser som gjorde

sig ett hem bland de gröna skuggorna. Av någon underlig orsak tog han till vana att hälsa mot den mörka grottöppningen när han gick förbi.

Det var inte ett medvetet beslut utan det var mer något som bara skedde. Efter ett tag så var det en gest lika naturlig som när han hälsade på grannen då de möttes ute på vägen. Hela den lilla trädgården frodades och växte och uppslukade allt mer av hans tid och tankar. Den gröna väggen blev som ett tempel där han allt som oftast fann sig sitta när han behövde fundera på något. Han hade ställt dit en bänk att vila på och funderade allvarligt över att anlägga en damm mitt emot väggen. Ett par händelser som skedde under senare delen av sommaren oroade honom dock så till den milda grad, att han inte kom längre än att precis börja gräva.

En eftermiddag när han suttit ner vid väggen så kände han plötsligt en pust som fick det att vända sig i magen på honom. Det tog en stund innan han kunde lokalisera doften men sedan insåg han vad det var - Doften av död, denna söta och sjuka förnimmelse av köttets förfall. Han sökte instinktivt på marken efter det döda och fann snart att det befann sig i hans huvudhöjd. En vridning på huvudet och lite stirrande in i det gröna avslöjade en död gråsparv som satt infälad bland grenverket. Äcklad försökte han peta loss den döda fågeln men blev varse hur den flätats in bland grenarna på ett sätt som skulle göra den svår att få bort. Vad som var ännu värre var att den ingalunda var ensam bland de tjocka gröna slingerväxterna som klättrade ut och in genom de flätade grenarna. Väggens slingerväxter greppade på mer än ett ställe små kadaver av fåglar, och en och annan mus. En del var mest små skinn och benrester medan andra befann sig i olika stadier av förruttnelse. En del av dem var omslingrade medan andra tycktes ha penetrerats och utstickare från växtens grövre grenar gick rakt igenom vissa av de mindre djuren. Äcklad men mystiskt fascinerad undersökte han väggen och dess olyckliga besökare. När han rörde runt nere vid marken fann han mängder av ben och diverse andra lämningar som visade med all tydlighet att det tycktes vara mer regel än undantag att smådjur mötte sitt öde i den gröna väggen. Förvånad över att han inte tidigare upptäckt åtminstone något av den mängd små kadaver som doldes bland grönskan drog han sig tillbaka för att fundera.

När han återvände till väggen en stund senare lade han märke till alla de tunga dofter som det lilla hörnet av trädgården gav ifrån sig. Fukt, mylla, örter, grönska allt konspirerade för att dölja dofterna av död och förintelse. Det var något som var annorlunda i det här hörnet

och det verkade som om det bestämt sig för att visa sig ordentligt nu när han funnit de små lämningarna. Klängväxterna var onaturligt tjocka och markens gröna färg var på något sätt djupare än i resten av trädgården. Det var som om den annorlunda dieten gjorde till och med själva marken blodfylld. Det låg något i det närmaste köttigt och frodigt över allt som levde i detta hörn av trädgården och han inbillade sig att han kunde höra slingerväxterna försiktigt röra sig som gröna ormar väl skyddade i den övriga grönskan. När han kom fram till den mörka grottan kände han hur något med avsikter och kanske nyfikenhet, stirrade tillbaka mot honom genom det totala mörkret. Han anade dock ingen illvilja utan mer en omedelbar uppmärksamhet han inte kunde förklara. Ett kvidande följt av rörelser i löven fick honom att vrida på huvudet och se hur den gröna väggen lagt beslag på ännu en liten sparv. På något sätt hade den fångats mellan de tjocka rankorna som sedan rullat sig likt en pytonorm kring den späda kroppen. Ett ljudligt krasande visade med all tydlighet att de omslingrande klängväxterna utövade allt det tryck de hade på den nu snabbt döende fågeln. Äcklad såg han hur ett rosa skum trängde ut ur näbben på den lilla fågeln när den till sist stillnade i famnen på sin gröna dräpare.

De vätskor som trängde ur den döda sparvens krossade och nu snabbt penetrerade kropp sögs girigt upp av de gröna rankorna som närmast tycktes kvida av njutning medan de tömde den lilla fågeln på varje droppe livgivande blod. Han åsåg spektaklet med fascinerat äckel som vare sig lät honom titta bort eller närma sig. Fastfrusen sjönk tillvaron in i honom och lät honom förstå att något ondskefullt den här vägen kommit. Skräck och äckel gav dock snart vika för den fascination han kände inför det medvetande som uppenbarligen tagit sin boning i hans trädgård.

Kanske var det en medfödd svaghet för det fantastiska eller bara en förlängning av de intressen han odlat genom åren. Metafysikens mysterier hade för honom varit hobby och tidsfördriv utan att han egentligen tagit dem på allvar. Nu hade metafysiken manifesterat sig i hörnet på hans trädgård och tanken gjorde honom mer än förtjust när den första förskräckelsen lagt sig. Han fick återvända till sin barndom och återuppleva de mörka nätter när han utforskat H.P. Lovecrafts världar av mardrömsvarelser för att komma i närheten av den upprymdhet han nu kände. Något gammalt och ursprungligt hade valt att bosätta sig hos honom och detta gamla hade dessutom valt att göra honom medveten om sin närvaro. Han såg sig omkring och insåg att det väntade på något slags svar från honom. Med ett tillkämpat

lugn vände han sig mot öppningen, bugade hövligt, utan att för den sakens skull vara underdånig och sade:

– Du är välkommen här i min fristad.

Tystnaden som svarade honom var fylld av förnöjelse och de gröna rankorna prasslade som om de applåderade. Oförmögen att göra mycket mer den dagen vandrade han upp till huset och svepte ett antal rejäla glas Calvados, den enda färgade sprit han någonsin lärt sig att dricka och föll sedan i sömn uppe på den stenlagda altanens vilstol. När han vaknade hade solen dragit sig tillbaka och natten var fylld av ljud som hör just natten till. Trädgården glödde svagt i nattljuset och världen var full av liv och död. Om hörnet till huset kom så en röd hankatt smygande. När den fick syn på honom vände den blicken mot honom och betraktade honom med en öppen utmaning. Kraken var i uselt skick och hade bara ett öga. Pälsen var full med tovor och utgjutelser som med all uppenbar tydlighet visade på både oberoende och övergivenhet. Någonstans bakom sig hörde han den egna kattens upprörda förmaningar och hotelser. Den enögde blickade tillbaka utan att på något sätt visa någon vilja till underkastelse. När så husets katt gick till anfall visade den röde med all sin kraft att denne var en van kombattant och en fiende att räkna med. Husets katt var stor, kraftig och ägde viss grace men saknade den överlägsenhet som ålder och erfarenhet ger. Han hamnade snabbt i underläge och drevs utan nåd ut från trädgården och mot skogen. Ståendes på altanen och kisanades ut i skumrasket ropade han på sin katt som försvunnit i mörkret. Den röde återvände runt husknuten och markerade lugnt och förnöjt sitt revir genom att urinera på dörren till kontoret. Orolig för den egna katten och ilsken över den andres beteende grabbade han tag på en näve småsten och kastade efter den spankulerande inkräktaren. Denne dök genast om hörnet och mot det skydd som den mörka gröna väggen erbjöd. Allt för sent tycktes katten märka att något var fel när den försökte dyka in bland de täta tjocka slingerrankorna. Det var som om vreden som riktats mot inkräktaren kanaliserats i väggens reaktion. De gröna längderna slog som hungriga stryparormar och katten hann skrika en enda gång innan den helt omslingrats och sakta men obönhörligen krossades i dess grepp. Allteftersom kroppen tömdes på sina vätskor avtog det sugande och kluckande ljudet alltmer. Då och då avbröts det av knäppanden och knakanden när ben bröts av allteftersom rankorna drogs åt allt hårdare. Husets katt återvände till sin herre och de åsåg båda två hur det sista av den röda katten försvann in i den gröna väggen och sedan såg de de glittrande ögonen uppenbara sig i grottöppningen. Katt och herre hälsade högtidligt och tackade för hjälpen och det låg en slags aura av samförstånd över trädgården som i mänskenet nästan tycktes glöda av liv.

För den oinvigde kan hans reaktion på den nya närvaron i trädgården tyckas underlig men för den som vandrat vägar litet utanför allmänningen var detta inte något att förbryllas över. Som ung hade han sökt alternativa förklaringar till en värld som för honom inte bara varit outhärdlig utan också oerhört hotfull. Psykologi, filosofi, religion och till sist Magi hade varit medel och bot för den sargade själ som hade sin boning i hans alltmer misshandlade kropp. Kastad mellan extas och förtvivlan hade han vandrat på de stigar som ställts upp i de gamla böckerna och i sitt sinne hade han byggt en fantastisk värld som på många sätt lät honom undslippa den existens han inte känt sig hemma i. Nu hade den världen trängt ut ur drömricket och förflyttat sig till hörnet i trädgården. Vad det än var så var det äldre än minnet och äldre än de skrivna religionerna eller kanske så nytt att det inte fått vare sig ord saga eller beskrivning. De böcker han hade gav mycket få svar och när han sökte vidare fann han endast dunkla referenser till den underliga varelsen med sin gröne väktare. Hur det än var och vad det än var så präglades livet i Fristaden av ett samförstånd mellan alla dess innevånare. Husets katt lämnades ifred men tvingades dela sina bytesdjur med den gröne. Det tycktes dock som om dessa båda ordlösa kommunicerade på ett alldeles eget sätt och den stora katten tog ofta sin tillflykt i de tjocka rankorna som tyckets göra sig omaket att se till att han fann det bekvämt. Katten kunde ibland ses bära fram ett och annat bytesdjur till den gröne för att sedan lega runt bland de gröna rankorna lite som om han brottades med en lekkamrat.

Den fridfulla tillvaron i Fristaden skulle dock brytas av ett spöke ur det förflutna. En dag uppenbarade hon sig på tomten och stegade in utan någon som helst inbjudan. Med en hånfullhet han mindes alltför väl kritiserade hon hans val av växter, deras placering och sättet de var planterade på innan hon ens lyckats kläcka ur sig en hälsningsfras. Hon var en slående kvinna, vacker och framgångsrik och det syntes eftersom hon avsett att det skulle synas så mycket som möjligt. Till och med för att vara henne hade hon tagit i ordentligt för det här besöket. Varje detalj från örhängen till skor vittnade om exklusiva butiker sådana som han knappt hade tillträde till. Hon tittade och konstaterade förnöjt att han noterat allt detta precis som hon avsett. Därefter presenterade hon sina avsikter. I stort gick dessa ut på att hon inte var nöjd med hur deras skilsmässa avlöpt och att hon hade ytterligare krav på honom för städning och reparationer av deras förr gemensamt ägda hus. Då han svarade att hans investeringar i deras gemensamma varit minst sagt omfattande och att han förlorat mängder av pengar på hela affären lät hon honom förstå att detta varit gemensamma beslut medan det hon avkrävde honom var endast hans att ersätta. Efter detta tog hon sig en snabb tur runt

huset och fortsatte att erbjuda sin kritik om allt från möblemang till hur ljuset föll in genom fönstren. När hon äntligen avlägsnade sig sjönk han ner i en stol på altanen och stirrade tomt framför sig i ett förtvivlat chocktillstånd. Han kände sig äcklad och våldförd av hennes besök som återuppväckt så mycken smärta. Han hade sluppit henne i nästan två år men nu hade hon nästlat sig tillbaka i hans medvetande. Hon skulle fortsätta komma på besök och fortsätta med sitt paraderande och kritiserande. Hon skulle arbeta på den flisa av personlighet han kände sig tillfreds med med en stenhuggares allvar och tålmod. Hon skulle hacka, hacka och hacka till dess att inget återstod av den lycka han känt under sin tid på Fristaden fanns kvar. Egentligen var hon inte ond och vetskapen om detta hade fått honom att hålla tillbaka sin egen vrede och sorg. Tyvärr hade han hållit den så hårt att det som fanns kvar endast var en vämjelig eftergiven smet som tillät henne att plåga honom utan pardon. Hennes usla självförtroende och kraftigt dysfunktionella familj låg till grund för det sätt med vilket hon dekonstruerade människor i sin omgivning. Hon umgicks som i en tävling och använde ett skarpt intellekt, kombinerat med en bedräglig jovialitet för att plocka sönder varje personlig förnöjsamhet eller föreställning. Således hade hon sten för sten rivit varje del av hans självförtroende och gjort honom till en darrande fjant. Han mindes med skräck hur det varit att köra bil med henne jämte sig och han mindes med avsky de nervösa ticks han utvecklat i hennes närvaro. Hon måste på något sätt försvinna ur hans tillvaro. Under ett desperat kort ögonblick övervägde han till och med att ställa upp på hennes krav och betala sig fri, köpa hennes frånvaro än en gång – Ett sådant förfarande skulle dock bara ha gett henne vatten på den kvarn vid vilken hon malt och malde på det lilla som fanns kvar inom honom av karaktär. Dessutom hade han knappt råd med sin egen tillvaro och ytterligare hål i den sargade ekonomin skulle onekligen fått den att förblöda. Tom på annat än ångest stod han orörlig och lät hatet flöda genom kroppen. Ett knäppande ljud nerifrån hörnet av trädgården fick honom att lyfta huvudet och han såg rakt in i de mörka ögon som bodde i den lilla grottan i den gröna väggen. Ett lugn föll över honom där han satt och han insåg att lösningen på hans problem låg närmre än vad han vågat hoppas på.

Dagarna som följde var ett virrvarr av förberedelser där mat och tillbehör införskaffades och andra saker förbereddes. Han hade ringt och gett med sig och bjudit in henne på middag för att diskutera saken vidare. Han hade dessutom föreslagit att han hämtade henne så att hon skulle kunna ta ett glas vin till den anka han avsåg att servera. Mer än lovligt nöjd hade hon accepterat och således var bollen satt i rullning som på ett eller annat sätt skulle komma att avsluta den här saken.

När han hämtade upp henne på dagen väntade en kortare mardrömsfärd, vilken han genomled med blicken stint på vägen framför sig och tankarna på det gröna lugnet i hans allt vildare men också allt vackrare trädgård.

Han hade placerat bordet nere vid väggen och serverade upp det bästa han kunde åstadkomma i form av en enklare skaldjursoppa, ankbröst och en chokladmousse med vit chokladsås och rårörda ljumna hallon. Hon lät sig väl smaka men klagade lite över en underlig smak hon inte kunde sätta fingret på men som tycktes slå igenom i de olika rätterna. Han hade ursäktande förklarat saken med vatten-kvalitén och bjudit på ymniga mängder av ett kraftfullt rödvin för att skölja ner med.

När hon en kort stund senare stod på knä med ansiktet vänt mot väggen och spydde okontrollerat log han lite för sig själv och gled snabbt runt bordet. Hennes ögon var dimmiga och frånvarande, hennes kropp fuktig av svett och hela illusionen av värdighet hade skalats av henne i de kramper som spikklubban orsakat henne. Hon märkte inte när han klev upp bakom henne. Med en snabb rörelse knöt han en halsduk över hennes mun och sedan knuffade han henne hårt framåt och in i den gröna väggen som fram till dess inte varit annat än prasslande löv och stillsamt vindskydd. Under ett kort ögonblick hände ingenting och hon han vända upp en förvånad blick mot honom innan de tjocka snabba gröna ormarna sköt fram och började vrida sig runt henne. De rusade uppför hennes ben och utsprickande knoppar trängde igenom de yttersta lagren av tyg. Här och där bland de piskande gröna började små röda blommor träda fram där också hud brustit. Den dimmiga blicken klarnade något som om smärtan väckt henne ur det dödliga rus som strömmade genom henne och gjorde henne oförmögen att skilja på denna och nästa värld. En ranka grov som ett pekfinger trängde igenom hennes kind och försvann iväg inuti ackompanjerat av ljud som väckte ett slags sympati hos honom. Fler och fler sår öppnades och det gröna omslingrade henne allt hårdare och hårdare. När han fäste blicken vid hennes nästa gång sade honom den blodsprängda tomheten att hon lämnat sin sista kritik och sin sista vassa observation om andras tillkortakommanden. Blicken var tom och död och precis så borta som man kunnat vänta sig. Han stod kvar en stund till medan hon sakta försvann i lövverket och allt som återstod var ett sugande och ett knäppande när ben krossades och vätskor tillvaratogs. Han tog isär hennes mobiltelefon och började sedan plocka undan maten och städa upp medan väggen slutförde sin måltid. En kort blick mot den mörka öppningen lät honom förstå att saker var precis som de skulle. Medvetandet därinne glödde av tillfredsställelse och han kände sig tillfreds och varför inte fri?

Några dagar senare hade han samlat ihop det som fanns kvar av mobiltelefonen, smycken och annat som inte gick att bränna upp. Dessa föremål spred han lite på måfå runt Malmö när han var där på besök. Det som väggen lämnat ifrån sig efter själva processen var förvånansvärt mycket mindre än vad han trott. Där fanns hår och ben och klädrester men inte mycket annat. Han lät kläderna gå i eldningstunnan och bearbetade resten av benen så att de blev enklare att hantera. Han förvånades över hur sköra benen var men antog att det hade något att göra med det faktum att all vätska sugits ur dem intill märgen. Allteftersom han blev färdig gjöt han sedan in benresterna i spannar med cement. När dessa torkat hade han för avsikt att avyttra dessa i några djupare vattendrag. Så här långt hade ingen kontaktat honom om hennes försvinnande och han antog att det skulle dröja då hon aldrig frivilligt skulle berättat för någon att hon skulle hem till honom för en kvälls förplägnad. Hennes mycket tunna sociala kalender borgade för att det kunde ta upp till en vecka innan någon skulle komma att sakna henne på allvar.

Det tog tre veckor innan någon kom och frågade och han svarade och sedan var det bra med det – Trädgården levde upp som aldrig tidigare och örter, frukter och grönsaker frodades som om något gudomligt väsen lagt sin hand vid dem. En bit in i augusti började han dock ana att något var fel, eller snarare att någonting fattades. Han såg ut över sin trädgård och upptäckte små spår av förtvinning här och där. En blick bort mot väggen och mörkret bekräftade hans känsla av obalans. Hans blick mötte den väntande och han förstod vad som saknades och vad som behövdes. Han ställde ifrån sig spaden, torkade sig i pannan och gick in i köket och satte sig ner vid bordet. Han suckade lite och plockade sedan fram papper och penna och började skriva en lista på människor som han anade att världen skulle kunna vara lite bättre utan. När det mörknade vek han ihop det fullklottrade pappret och drog sig tillbaka för kvällen. Utanför glödde trädgården med en tillförsikt och förväntan som endast kan tillskrivas det tålmodiga rovdjuret.